

DIUMENGE DE PASQUA – MISSA DEL DIA

Homilia del P. Abat Josep M. Soler

12 d'abril de 2009

Χριστός ἠνέστη! Surrexit Christus! El Crist ha ressuscitat! L'Església, plena de goig, no es cansa de repetir en totes les llengües l'anunci antic i nou. Antic perquè correspon al primer dia de Pasqua de la història, ja fa gairebé dos mil anys. I nou, perquè és portador de joia i d'esperança també en el moment present. Ho és per a nosaltres, germans i germanes en el Senyor, i ho és per a tot el món, perquè ens diu que la vida humana té sentit, que la vida humana no és una existència destinada a la mort i al no-res, sinó a la felicitat plena en la glòria del Ressuscitat.

En les lectures que han estat proclamades, hem trobat els dos punts que eren centrals en l'anunci pasqual dels inicis. Un és el sepulcre buit; ho hem escoltat a l'evangeli (Jo 20, 2); i l'altre que Jesús s'aparegué realment a uns testimonis, tal com deia la primera lectura (Ac 10, 41). D'aquest testimoniatge, en deduïm que "aquell matí de pasqua va succeir quelcom extraordinari, nou i, al mateix temps, molt concret, contrastat per senyals molt precisos, registrats per molts testimonis" (Benet XVI, Audiència general, 5.11.2008); ho reflectia el relat evangeli que acabem d'escoltar. L'anunci d'aquests fets s'ha transmès de generació en generació fins als nostres dies i ha omplert de joia milions i milions de cristians de tota edat, raça i condició.

Un dels testimonis eminents, no dels fets de la primera pasqua, que no els va veure, sinó de l'encontre personal amb Jesucrist ressuscitat, és sant Pau, del qual hem llegit la segona lectura (1C 5, 6-8). No va arribar a la fe cristiana transformat per un pensament, sinó per l'evidència d'un encontre irresistible amb el Crist ressuscitat. I és a partir de la seva experiència que remarca fortament la importància decisiva de la resurrecció de Jesús. És ella que explica la fe cristiana, cosa que no pot fer la creu sola. Sense la resurrecció, la creu seria una tragèdia i la fe cristiana seria un absurd (cf. 1C 15, 19). El que dóna sentit a la fe cristiana és precisament que Jesús crucificat *ressuscità al tercer dia, segons les Escriptures* (1C 15, 4). Aquí hi ha el nucli de la fe cristiana: aquell que a la creu donant la vida ha manifestat l'amor immens de Déu per la persona humana, ha ressuscitat i viu, és present enmig nostre (cf. Benet XVI, *ibídem*). Fixeu-vos que dic que aquest és el nucli "de la fe"; avui dia, en canvi, no és infreqüent trobar persones que diuen que són cristians i no creuen en la resurrecció de Jesucrist. Vol dir que veneren Jesús, que admeten una sèrie de valors que vénen de l'Evangeli, i que tenen algunes pràctiques cristianes, però els manca el més fonamental: creure que Jesús, després d'haver donat la vida per tots, viu. Cal respectar aquestes posicions personals, que solen ser fruit d'un procés no sempre fàcil. Però cal dir, també, que la fe en la resurrecció del Senyor és el centre de gravetat d'una vida plenament cristiana, tal com ens ho transmeten les Escriptures fonamentant-se en els qui van fer una experiència directa del Ressuscitat. D'una manera semblant al deixeble que acompanyà Pere al sepulcre, tal com hem llegit a l'evangeli (Jo 20, 5-8), aquests testimonis van saber veure i escoltar amb els sentits corporals, i alhora van saber acollir la llum interior que els empenyí a reconèixer el que els sentits externs els testificaven sobre Jesús.

Són la mort i la resurrecció de Jesús, totes dues, que revelen la seva identitat profunda i confirmen el misteri de l'encarnació. Perquè, en elles, s'hi manifesta la relació íntima de Jesús amb Déu i la seva relació personal amb els creients, en tant que és constituït Senyor de vius i de morts per ser salvador, per rescatar la humanitat del mal i del pecat. Acollint en la fe aquesta realitat, el veritable creient cristià professa amb la seva boca que Jesús és el *Senyor* i creu en el seu cor que *Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts* (cf. Rm 10, 9). I això li infon esperança en totes les circumstàncies.

Aquesta professió de fe, tal com llegíem aquesta nit santa en la carta de sant Pau als Romans (6, 6-8), ens crida a “participar fins al fons del nostre ésser en tot l'esdeveniment de la mort i la resurrecció de Crist”. Es tracta de no instal·lar-nos en la comoditat, com no ho va fer Jesús, i de treballar-nos espiritualment per no ser esclaus del pecat i viure segons la novetat de l'Evangeli; sant Pau parlava, a la segona lectura d'aquest matí, de treure *el llevat de la dolenteria* i de ser *pasta nova*, sense cap ferment de mal. D'aquesta manera podem celebrar *Pasqua cada dia amb sinceritat i veritat*, i podem compatir la vida de Jesucrist participant, també, “dels seus sofriments com a preludi de la configuració plena amb ell”, quan participarem definitivament de la seva resurrecció (cf. Benet XVI, *ibídem*).

Això significa que hem de prendre Jesucrist --aquell que ens ha estimat i s'ha lliurat ell mateix per nosaltres (cf. Ga 2, 20)--, com a criteri de valoració dels esdeveniments i de les coses, com a força per ser testimonis de l'Evangeli amb la nostra paraula i la nostra vida. Ho podem fer, si som conscients de com el Crist ressuscitat ens estima i establim un diàleg amb ell, sabent que en la pregària li podem parlar i ell ens escolta i ens respon per mitjà de la seva Paraula que ens arriba de tantes maneres; sabent que els sagraments són encontres amb ell, el Vivent, per donar-nos vida.

El Crist Senyor estima la humanitat, per això el nostre cor s'ha d'eixamplar fins als límits del món. Avui, però, us invito a centrar el nostre pensament en els nostres germans cristians de Terra Santa; les Esglésies locals d'allí, en condicions molt difícils, acullen els pelegrins i testimonien l'Evangeli en una societat molt plural i marcada per la tensió i la violència. Voldríem ajudar-los en la seva precarietat; per això farem una col·lecta al final de la nostra celebració per fer-los arribar la nostra comunió fraterna i el nostre do de Pasqua.

Que aquest signe testimoniï, a més, la nostra ferma decisió de ser portadors d'esperança en la societat que ens toca de viure. Molta gent està mancada d'esperança, de joia profunda, i es pregunta si val la pena de viure en condicions difícils. Nosaltres que, per la fe sabem que el mal, el sofriment i el sepulcre no tenen la victòria final, els hem de ser portadors del sentit autèntic de la vida, del valor de cada persona humana, portadors de l'amor, de la llum i de la veritat que provenen del Ressuscitat.

Celebrem, ara amb joia, la Pasqua de Crist el nostre Anyell pasqual immolat i vencedor de la mort. I disposem-nos a acollir amb goig entre nosaltres la seva presència en el sagrament eucarístic.

